

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 3

MARS 2019

55. ÅRGANG

Foto: Olav Gangås

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen skal de bli som den hvite ull.» Jes 1:18

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Rettergang med Gud

Herren ønsker å møte det syndige folk. Han vil de skal «gå i rette med ham» og legge sin sak åpent fram – selv om de kun har urett og overtreidelser å bringe.

Ved en slik åpen og ærlig «rettergang» med Gud vil han møte dem, ikke med vrede, straff og dom, men med syndsforlatelsens nåde. Herren vet at folkets synd er stor. Men allikevel innbyr han dem. Han sammenligner synden med purpur og skarlagen, og rettferdigheten med snø og hvit ull.

Også ellers i Skriften brukes de samme sammenligninger. Babylon, «den store skjøge», er kledd i purpur og skarlagen (Åp 17:4), mens de helliges drakt er skinnende hvit (Åp 19:8). Purpur og skarlagen har den dyprøde eller ildrøde farge. Synden er å ligne med blod og ild. Blodet taler om den skyld synden trekker over synderen; blodet roper til himmelen om hevn. Ild taler om synden som lidenskap og brennende begjær. Rødt er mørkets farge. Likesom en glo ligger og gløder rødt i mørket, ligger det onde begjær og ulmer i mørkets barn.

Men hvitt er lysets farge og all renhets symbol. Hvitt er uttrykk for rettferdighet og hellighet.

Og dette er det nå Gud av nåde tilbyr det syndige og frafalne folk.

*Fredrik Wisløff,
fra «De profetiske bøker»,
Lutherstiftelsens forlag,
Oslo 1959*

«Hvem kan da bli frelst»?

Preken av Henning Abbedissen Alsaker

Luk 19:1-10

Jesus er på vei til Jerusalem. Litt tidligere på reisen traff han en rik rådsherre som spurte hva han måtte gjøre for å arve evig liv. Samtalen munnet ut i disse ordene av Jesus: «Hvor vanskelig det er for dem som har rikdommer å komme inn i Guds rike. For det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløy enn for en rik å komme inn i Guds rike» (Luk 18:24-25). Disiplene blir forskrekket og lurert på hvem som da kan bli frelst, men Jesus sier: «Det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud» (Luk 18:27). Ja, nettopp: Dette er hva vi nå har lest i beretningen om Sakkeus. Men la oss ta det fra begynnelsen.

Jesus går altså gjennom Jeriko på sin vei til Jerusalem, for der å lide og dø. Men på veien har han oppdrag å fullføre; han har allerede ved utkanten av byen helbredet en blind tigger som påkalte ham og som nå følger

Jesus. Nå skal Jesus treffe en helt annen type mann, også han en som er utenfor det alminnelige folkeliv, men av helt andre grunner.

Sakkeus heter han, og han er en rik toller, ja, en overtoller. Tollerne var ansatt av den romerske okkupasjonsmakten for å kreve inn toll for dem. De fleste var etniske jøder. I prinsippet skulle tollerne bare kreve inn det de fikk pålegg om, og så gi dette til romerne. Men i praksis krevde de inn mer enn dette, og tok pengene i egen lomme. Romerne visste nok godt om dette og gjorde heller ikke noe for å forhindre det – tvert imot. Dette gjorde tollerne svært upopulære i folket.

Jeriko var en stor by på Judeas østre grense, der handelsvarer kom inn fra Østen – altså et utmerket sted for en tollstasjon, og svært lukrativt. Som overtoller ledet Sakkeus åpenbart denne tollstasjonen og ble slik en rik

Innhold, mars 2019

Rettergang med Gud. Av Fredrik Wisløff	side 2
«Hvem kan da bli frelst»? Av Henning Abbedissen Alsaker	side 3
Økumenikkens og splittelsens tid? Av Gunnar Nilsson	side 9
Møtekalender.	side 11
Enok. Av Lars Fossdal	side 12
Det som var umulig for loven. Av Øivind Andersen	side 13
Kjærlighetens kappestrid. Av Per Bergene Holm	side 14
Frelse for de fortapte. Av Reidar Heian	side 15
«Gud står de stolte imot». Av Ingar Gangås	side 18
Bønnens vei til Gud. Av Hans Erik Nissen	side 20

mann – og selvsagt ikke ved å kreve inn kun det romerne gav pålegg om.

Tollerne var dypt foraktet av sine landsmenn. Mishnah og Talmud, viktige jødiske skrifter fra en litt senere dato, plasserer dem sammen med tyver og mordere. En toller var en vanære for sin familie, de ble utstøtt av synagogen og diskvalifisert som dommere eller vitner i rettssaker. Hvis en toller bare tok i et hus, så ble huset regnet som kultisk urent. Ja, jødiske skriftlærde på denne tiden mente at man kunne lyge til en toller uten skyld. Forakten mot tollerne er nesten til å ta og føle på – at Sakkeus var upopulær er noe av en underdrivelse. Jeg ser for meg at spisse og spydige tunger blant hans landsmenn har ironisert over hans navn, som på hebraisk betyr «en som er rettferdig».

Men vi får altså vite om Sakkeus: «Han søkte å få se Jesus, hvem han var». Sakkeus har tydeligvis hørt om Jesus. Kanskje har han hørt at Jesus er en underlig profet, en som spiser sammen med syndere og tollere, noe en av samtidens jødiske rabbier aldri ville funnet på å gjøre. Nå er han nysgjerrig og vil se denne merkelige mester.

Men han har som kjent et problem – han er kortvokst, og dessuten svært upopulær. For ham å kaste seg inn i en folkemengde vil være nytteløst og kanskje farlig. Men han er kreativ og tar dette som en utfordring – han ble jo ikke overtoller uten grunn. Han løper i forveien for Jesus og klatrer opp i et morbærtre med lave greiner. Her har han en utmerket tilskuerplass for Jesus og hele mengden av

folk som presser seg frem rundt ham på vei gjennom Jerikos støvete gater. Dessuten er han på trygg avstand både fra folket og Jesus selv.

Til folkets forundring stopper Jesus plutselig ved treet og ser opp. Han ser på Sakkeus og sier: «Sakkeus, skynd deg og kom ned! For i dag må jeg bli i ditt hus». Jesus snakker som om han allerede kjenner Sakkeus – og det gjør han virkelig også. I Jesu ord ligger det både et kall og et evangelium om fred og fellesskap. Og Sakkeus trenger ikke lang betenkningstid: Aldri før har noen skriftlærd eller jødisk rabbi tatt imot ham på denne måten! Han er ikke som dem. Hvilken glede! Sakkeus klatrer ned og tar imot Jesus i sitt hus, noe som grunntekstens ord for «ta imot» her innebærer.

Folket, derimot, er skuffet: Jesus går inn til en syndig mann, ja til den verste tolleren i hele Jeriko! Noe slikt hadde de aldri trodd om en rabbi, en mester. For en skandale! Jesus, derimot, er som alltid ubekymret av folkemeningen og lar seg ikke styre av den. Vi kan minnes det svaret han ga fariseerne da de reagerte på samme måte den gang Jesus spiste sammen med tollere og syndere: «Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt! Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse» (Luk 5:31-32).

Vi får ikke vite mye om den sjelesørgeriske samtalen i huset mellom Sakkeus og Jesus, for teksten konsentrerer seg om utfallet av denne samtalen. Men av måten Sakkeus vil gjøre opp for seg forstår vi at han har angret

sine synder. Dette er den første delen av boten eller omvendelsen, som består av anger og tro ifølge Den augsburgske bekjennelse (Art. XII). Sakkeus' dårlige rykte hadde jo ikke oppstått av ingenting – han hadde mange og store synder å bekjenne, først og fremst hans forhold til penger. Sakkeus hadde drevet avgudsdyrkelse med penger og samlet seg en stor formue på andres bekostning. Dette er han ikke alene om.

Martin Luther bemerker treffende at Mammon er «den mest alminnelige gud på jorden» (Den store katekismen, forklaringen til første bud). Mammon er et arameisk ord som betyr rikdom eller jordisk eiendom. Jesus sier i Bergprekenen: «Ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hate den ene og elske den andre, eller han vil holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon» (Mat 6:24). Dette er Sakkeus' store problem, og møtet med Jesus innebærer at Sakkeus må vende om fra Mammon og til den levende Gud. Det er tilbedelsen av Mammon som har båret så dårlig frukt i Sakkeus' liv, med tyveri og utnyttelse av andre mennesker.

Mammon er også problemet for mange, ja, kanskje de fleste nordmenn i dag. Rikdommen er blitt stor hos mange, men man har glemt Davids ord i salmen: «Når rikdommen vokser, så la ikke hjertet feste seg ved det!» (Salme 62:11). Se bare hvordan man prioriterer! Man kjøper seg dyre hus og leiligheter, og gjerne en eller flere hytter på fjellet eller langs sjøen. Med stor omhu og flid pusser og pynter man

disse til de skinner, og holder dem ved like. Gud, derimot, er for dem eventuelt reservert til noen kostelige og følelsesladde øyeblikk rundt jul en gang. På denne måten viser de hvem som egentlig er deres gud: Det er Mammon. I denne kulturen befinner vi oss – og fristes av den. Derfor er denne søndagen også en påminnelse om første bud: «Du skal ikke ha andre guder enn meg», foruten sjuende bud, «Du skal ikke stjele». Sakkeus problem kan bli vårt problem, om vi ikke er våkne og lar Guds ord kaste lys over våre liv på dette såre punkt. I forhold til rikdom og eiendom er det avgjørende å leve i en daglig omvendelse.

Sakkeus innser sine synder, og han tror evangeliet. Dette er den viktigste delen av omvendelsen, troen som tror løftet om syndenes forlatelse. Hvor mye Sakkeus forsto av hva Jesus var i ferd med å gjøre i Jerusalem, er ikke godt å si. Men han trodde på Jesus og den nåde Jesus kom med og møtte ham med, han trodde på tilgivelse for syndene sine. Derfor sier Jesus: «I dag er frelse blitt dette huset til del, for også han er en Abrahams sønn». Legg her først merke til at Jesus sier at frelsen er blitt huset til del: Hele Sakkeus' familie, med kone, barn og tjenere, er tydeligvis kommet til tro på Jesus og blitt frelst.

Som begrunnelse for denne frelsen sier Jesus om Sakkeus at «også han er en Abrahams sønn». Denne tittelen kan innebære to ting. For det første kan det bety at Sakkeus er en etterkommer av Abraham, altså en jøde, en som er omskåret. Det var jo Sakkeus. Men det er

ikke dette Jesus mener her, for han bruker uttrykket «Abrahams sønn» som begrunnelse for frelsen. Og både døperen Johannes, apostlene og Jesus selv vender seg mange steder i Skriften mot den tanken at noen kan påberope seg en ytre omskjærelse eller fysisk slektskap med Abraham for å bevise frelsen og relasjonen til Gud. I Romerbrevets andre kapittel for eksempel, refser Paulus dem som er jøder i det ytre, men ikke av hjertet. Og slik var det jo nettopp for Sakkeus – han var omskåret på huden, men ikke på hjertet, for å bruke bibelspråket om denne sak.

Nei, det ligger noe dypere i ordene til Jesus i denne sammenheng. Tittelen «Abrahams sønn» innebærer her «en som har Abrahams tro» eller «den som har samme tro som Abraham», slik Paulus lærer i Romerbrevet. Abraham er alle de troendes Far, enten de er jøder eller grekere, altså uavhengig av fysisk avstamning. Abraham er forbildet på hva det er å tro for alle mennesker, jøder og ikke-jøder. Paulus skriver i Galaterbrevet:

«Det er som med Abraham: Han trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet. Derfor skal dere vite at de som har tro, de er Abrahams barn» (Gal 3:6-7).

Derfor er alle som tror som Abraham å regne som Abrahams barn, selv om de ikke er jøder. Og Jesus sier om Sakkeus at han er et Abrahams barn, ikke bare en Abrahams etterkommer.

I sak sier altså Jesus til Sakkeus: «I dag er frelse blitt dette huset til del, for

også han har den samme tro som Abraham». Og Abraham trodde løftet han hadde fått av Gud. Det samme gjorde Sakkeus: Han trodde på løftene, han trodde på Jesus. Og dermed ble han rettferdiggjort likesom Abraham, helt uavhengig av loven eller lovgjerninger.

Etter loven skulle Sakkeus slett ikke bli rettferdiggjort, men dømt – dømt for vedvarende brudd på første bud, dømt for mange brudd på sjuende bud og sikkert mye mer. Guds vrede var over Sakkeus, og dommen kunne rammet ham med rette. Men den dommen tok Jesus på seg da han bar syndene til Sakkeus på sine skuldre mot Golgata. Der ville han dø i Sakkeus' sted, bli rammet av lovens dom og forbannelse i stedet for Sakkeus – og i stedet for oss. For Jesus døde i synderes sted, «den rettferdige for urettferdige for å føre [oss] frem til Gud» som Peter sier i sitt første brev (3:18). Dette er vårt håp og vår trøst, likesom for Sakkeus. Vi må holde oss til løftet om syndenes forlattelse for Jesu skyld i møte med lovens dom og anklager over våre synder. For Jesus bar også dine synder til Golgata, inkludert ditt kanskje problematiske forhold til penger og eiendom.

Paulus skriver i Kolosserbrevet 2:14: «Han [Kristus] utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset». Skyldbrevet er naglet til korset, derfor kan det ikke ramme deg. Skyldbrevet er lovens anklage, og det gir ond samvittighet og frykt for dommen, for det viser Guds vrede mot synden. Men det er altså

naglet til korset, det er tatt bort da Jesus bar dine synder opp på korsets tre og der gjorde soning for dem.

Et salig bytte, for å bruke Luthers ord, skjedde denne dagen i Jeriko. Jesus tok Sakkeus' synder på seg, og Sakkeus fikk Jesu rettferdighet. Nå var navnet hans ikke lenger noen dårlig vits eller hoggestabbe for spydige tunger; han var Sakkeus, han var en som er rettferdig – ikke ved loven, men ved tro, ikke i seg selv, men ved Guds rettferdighet.

Slik er det også for oss! For disse tekstene er ikke bare skrevet for å fortelle oss om Sakkeus og Abraham og andre som fikk rettferdigheten tilregnet ved tro, men «det er skrevet også for vår skyld som skal få rettferdigheten tilregnet, vi som tror på ham som reiste Jesus, vår Herre, opp fra de døde, han som ble gitt for våre overtredelser, og reist opp til vår rettferdiggjørelse», for å sitere Romerbrevet 4:24-25.

Det er ikke alltid lett å holde fast på dette, aller minst når man oppdager de samme syndene hos seg selv etter mange år som kristen. Derfor vil jeg her føye til noen ord med sjelesorg av Carl Olof Rosenius: «Minnes hans seier, husk hva du eier, ikke i deg, men i Frelseren kjær: Ren og rettferdig, himmelen verdig, ikke i deg, men i Jesus du er.

Synden deg plager netter og dager, dog – du en evig rettferdighet har. Jesus alene tvettet oss rene. Pris være Lammet som syndene bar» (fra sangen «Engstede hjerte», Sangboken nr.429).

Til vore danske bladmodtagere!

Som det vil være bekendt for mange af jer, havde NLL gennem en årrække en dansk bankkonto for at spare et væsentligt gebyr i forbindelse med såkaldte udenlandske overførsler.

Ordningen blev af Danske Bank opsagt med virkning i fjor og NLL har derfor fået etableret en anden løsning. Fremover kan nedennævnte danske bankkonto (opsamlingskonto) benyttes til overførsel af gaver til NLL, Bibelskolen, kursusafgifter o.l.:

7604 1734369

Efter bemyndigelse fra NLL står kontoen registreret som tilhørende NLL's danske kontaktperson, Immanuel Fuglsang, med tilføjelsen "Opsamling NLL".

Eventuelle spørgsmål kan rettes mobil 50 88 06 24 – mail: immanuel.fuglsang@teliamail.dk eller mail: pbholm@online.no

Omvendelsen til Herren bærer straks frukt i Sakkeus' liv. Han sier til Jesus: «Se, Herre! Halvdelen av det jeg eier, gir jeg til de fattige. Og har jeg presset penger av noen, skal jeg gi det firedobbelt igjen». Dette er ikke lovgjerninger, men troens første frukter i Sakkeus' liv. Pengene har mistet makten over ham, Mammon er erstattet av den levende Gud. En slik omveltning viser seg fort. Derfor gjør han nå

det som folkets forakt og fordømmelse, eller hans egne krefter og vilje – ja, heller ikke Guds hellige lov noensinne kunne utrette med eller hos Sakkeus. For her er det nytt liv gjennom troen på Jesus og i fellesskap med ham.

Det er som med et plommetre: Så lenge det er vinter står det bart mens magre greiner bøyes av vinterstormene, men når våren kommer med varme og lys – da blomstrer det og bærer frukt. Nå er våren kommet til Sakkeus' liv. Ja, bildet sprenges – han bærer straks frukt.

Loven krevde det, men kunne ikke gi det. Sakkeus selv verken kunne eller ville det. Men ved evangeliet, gjennom møtet med Jesus, skjer det. For det er bare Jesus som kan fri et menneske fra syndens tyranniske grep. Menneskets egne krefter eller den såkalte «frie vilje» kan aldri utrette dette.

Slik er det også med oss. Det er evangeliet om Jesus som har frigjort oss fra syndens skyld og makt, og bare i fellesskap med Jesus bærer vi frukt, etter ordet hos Paulus i Rom 6: «For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden» (v. 14), og etterpå: «Men nå, når dere er frigjort fra synden og er blitt tjenere for Gud, har dere helliggjørelse som frukt, og til slutt evig liv» (v. 22).

Sakkeus hadde nå begynt et helt nytt liv i fellesskap med Jesus. Også vi lever det nye liv sammen med Jesus, et liv som begynte da vi ble døpt i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og som består ved tro. På

denne grunn formaner Paulus oss alle: «La derfor ikke synden herske i deres dødelige legeme, så dere lyder dets lyster. Still heller ikke lemmene deres til rådighet for synden, som våpen for urettferdighet. Men fremstill dere selv for Gud som de som av døde er blitt levende, og by deres lemmer fram som rettferdighetens våpen for Gud» (Rom 6:12-13).

Jesus sa: «Hvor vanskelig det er for dem som har rikdommer å komme inn i Guds rike». Ja, men han føyer til: «Det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud». For det er alltid et under når et menneske kommer til tro, den gang og i dag, for Sakkeus og for oss, for rike og for fattige. Det har alltid den samme årsak, nemlig at «Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var forapt» (Luk 19:10). Jesus oppfyller slik løftet hos profeten Esekiel: «De fortapte vil jeg oppsøke, og de bortdrevne vil jeg føre tilbake, og de nedbrutte vil jeg forbinde, og de syke vil jeg styrke» (Esek 34:16).

Dette er vår trøst og vårt håp, dette er vår tro. Ved Guds nåde kan du få bringe dette budskapet om Jesus til en Sakkeus, et fortapt moderne menneske som Herren vil frelse. «Hvor fagre deres føtter er som bringer fred, som bringer et godt budskap» (Rom 10:15; Jes 52:7).

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var, er og være skal, én sann Gud, velsignet i evighet. Amen.

*Preken holdt i DELK,
Bergen, 8. juli 2018.*

Økumenikkens og splittelsens tid?

Av Gunnar Nilsson

Vi lever virkelig i økumenikkens og «enhetens» tid. Kirker og organisasjoner slås sammen som aldri før. Gamle skillelinjer gjelder ikke lengre. Og mye av dette kan skje på grunn av at Guds ord ikke lengre er det avgjørende. Vi ser hvordan katolikker og protestanter blir enige om rettferdiggjørelsen – selv om de ikke egentlig er enige. Men det spiller ingen rolle bare enheten blir større. Og i praksis er vel ikke forskjellen så stor, dessverre.

Jesus ba i sin bønn om at alle hans disipler må bli ett «likesom du, Far, i meg, og jeg i deg». Altså er Faderens og Sønnens innbyrdes forhold et forbilde for de kristnes enhet. Men deres samfunn med Faderen og Sønnen er også grunnen til deres innbyrdes enhet: «likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være ett i oss». Her sies det klart at de kristnes enhet har sin årsak i deres forhold til Faderen og Sønnen. Det er altså ingen ytre, men en indre enhet det er tale om.

I Galaterbrevet feller Paulus en hard dom over de som ville legge til noe. For dem var det ikke nok med troen alene, men de måtte også omskjæres. De bygde på tro og gjerninger. Da fikk de høre: «Dere er falt ut av nåden».

Men det er jo like ille om man trekker fra noe og tar bort det som Jesus har gjort, at han forsonte oss med Gud og led vår straff. Og så gjør man korsdøden til noe annet, for Gud be-

høvde jo aldri å forsones, sies det. Gud har nemlig aldri vært vred på mennesket og synden. Korsdøden blir da bare et uttrykk for Guds kjærlighet.

Vi kan raskt konstatere at det behøves mye mer «splittelse» i dag i kristenheten. Tenk at det som reformatorene var beredt til å ofre livet for, det er nå så betydningsløst at man ikke behøver å holde fast på det! Da er det på tide å tenke at vi ser begynnelsen til «den store skjøgen», alle samlet i en stor enhet under skinn av gudsfrykt, men det er djevelens enhet. Der rommes kanskje alle religioner til sist. Paven ber jo allerede sammen med muslimer. Og mange sier at det er den samme gud man ber til. Men muslimenes gud har ingen sønn, ingen som har sonet deres synd.

“

Det som reformatorene var beredt til å ofre livet for, er nå så betydningsløst at man ikke behøver å holde fast på det! Da er det på tide å tenke at vi ser begynnelsen til “den store skjøgen”, alle samlet i en stor enhet under skinn av gudsfrykt, men det er djevelens enhet.

”

Ja, det er den ene siden av vår tid. Og det er sikkert mye som er i anmarsj her. Den andre siden er like trist: den unødvendige splittelsen vi er vitner til, der også små grupper splittes på grunn av unødvendige årsaker. Delvis skjer det pga. at man ikke «vandrer i Ånden», slik som Paulus oppfordrer til i Galaterebrevet – så dere ikke fullfører kjødets lyst. Og han lister opp en hel rekke av kjødets gjerninger. Vi kan nevne: fiendskap, trette, sinne, ærgjerrighet og splittelse. Og Paulus nevner for Timoteus noe annet som spesielt kjennetegner den siste tiden: hovmodet. – Jeg bøyer meg ikke, jeg krever at andre skal mene akkurat det samme som meg! Ja, snart er det vel å frykte at hver og en må ha sin egen personlige forsamling! Tenk at det kan gå slik blant dem som virkelig vil følge Guds vilje og Guds Ord!

Ja, slik har det på den ene siden blitt for lite splittelse, men på den andre siden splittes det opp unødig. Man mener seg å være tro mot Guds Ord, men mangler Guds visdom.

Vi er mennesker og vi ser ikke fullkomment hva Bibelen sier.

Jeg må jo vite at jeg kan ta feil i noe, for jeg er ikke feilfri. Da bør jeg ha en viss ydmykhet overfor andres

“
Paulus nevner for Timoteus noe annet som spesielt kjennetegner den siste tiden: hovmodet. – Jeg bøyer meg ikke, jeg krever at andre skal mene akkurat det samme som meg! Ja, snart er det vel å frykte at hver og en må ha sin egen personlige forsamling!

”
syn, når det angår saker der vi ser forskjellig på det.

Nå mener jeg ikke på «hovedsaker» som rettferdiggjørelsen, betydningen av Jesu død på korset og oppstandelsen osv. Men det finnes detaljer der vi ikke blir enige, det kan i blant gjelde ulike tolkninger av bibelteksten, der for eksempel grunnteksten gir oss flere meninger enn det som vår oversettelse nevner. Da kan det gis åpning for en annen tolkning enn den vi selv hevder. Vi kan som eksempel på uenighet ta oppfatningen om tusenårsriket. To personer som vil være like bibeltro, kommer fram til ulike syn på det spørsmålet. Og det er jo slik med profetiene at de først kan forstås fullt ut når de oppfylles. Hvilke syn man enn har i det spørsmålet, så bør man være såpass ydmyk at man kan erkjenne at det gis bibelsteder som kan være vanskelige å tolke. Men dette behøver

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nr. pr. år. Et års abonnement koster 200 kr. Bladet kan bestilles på:
nokkelen.adresse@nll.no eller
tlf: 458 02 672

Møtekalender

Mars

8.-10.	Steinsdalen <i>Arne Jørgensen, Dag Rune Lid</i>
8.-10.	Langli <i>Martin Fjære</i>
9.-10.	Årnes <i>Bjarne Gjuvsland</i>
20.-24.	Tørvikbygd <i>Ingar Gangås</i>
23.-24.	Byske (Sverige) <i>Martin Fjære</i>
24.	Randaberg <i>John Peder Samdal</i>

29.-31.	Mosvik <i>Sigbjørn Agnalt</i>
29.-2.4.	Moldova <i>Per Bergene Holm</i>

April

6.-7.	Årnes <i>Asbjørn Fossli</i>
6.-7.	Askim <i>Sigmund Fjære</i>
10.-12.	Snillfjord <i>Ingar Gangås</i>

ikke å berøre vår enhet med Faderen og Sønnen. Vil vi være «nidkjære», hovmodige, behersket av splittelsens ånd, ja, da må vi vel skilles. Men det spiller jo ingen større rolle om jeg tar feil. Det blir som Gud vil. Den som lever får se. Kanskje er Bibelen skrevet nettopp som den er for å prøve vår kjærlighet? Kan vi leve i kjærlighet sammen med dem som ikke har samme syn som oss i ett og alt?

Naturligvis finnes det som alltid en gråsone. Hvor skal vi dra skillelinjene? Troskapen mot Guds Ord er uhyre viktig. Den som tar bort eller legger noe til, skal miste sin del i den hellige staden. Og her går det jo virkelig en skillelinje. Men når det gjelder «mulige» tolkinger av detaljer, da må vi være raus, like raus som vi vil at andre mennesker skal være mot oss.

Vi kan tenke på to så kjente personersom Carl Olof Rosenius og Oscar

Anhfelt. De kunne samarbeide og anbefale hverandre, selv om de ikke var overens i spørsmålet om «verdensrettferdiggjørelsen». Men vi har ikke laget et «sjibbolet» av det, sier Anhfelt. For i anvendelsen var de enige, og det er det viktigste. Det hadde vært verre om de hadde vært enige om tekstbetydningen, men ikke i anvendelsen.

Så finnes det jo så mange ytre former som vi kanskje ikke er helt enige om, virksomhetsformer, klesdrakt, bare for å nevne noe. I ett land er det naturlig at de kristne er «totalister». I et annet land er det ikke slik. Ja, eksemplene er mange. Men hovmodet mener at jeg alltid har det eneste rette synet.

Så må vi be om visdom og ikke la vår egenrådighet drive oss til unødige splittelse, men heller ikke dras med i «den store skjøgen».

Enok

Av Lars Fossdal

I første Mosebok (5:22-24) leser vi om Enok. Han vandret med Herren i tre hundre år etter at han fikk sønnen Metusalah, «så ble han borte, for Gud tok ham opp til seg». Han ble 365 år gammel. Hebreerbrevet (11:5) tilføyer: «Før han ble rykket bort, fikk han det vitnesbyrd at han tektes Gud».

I Enok sitt 65. år, det året han fikk sønnen Metusalah, skjedde det en omvendelse i hans liv. Fra da av vandret han med Herren.

Enok betyr «innvidd», han var innviet til Herren. Gjennom overleveringen av budskapet fra Adam og Eva om «kvinnens ætt», var han kommet til tro på Kristus. Han ble da fraregnet sine synder og tilregnet Jesu rettferdighet. Han elsket Herren, fordi Herren elsket ham først (1Joh 4:19). Derfor innvidde han sitt liv til Herren og fikk vitnesbyrd fra Gud at han tektes Gud. Da han var 365 år gammel ble han hentet opp til himmelen av Gud, «for at han ikke skulle se døden» (Heb 11:5).

Hvorfor står det om Enok i Bibelen? Er det bare for å fortelle oss om Enok og hans historie? Er det for at vi skal sette ham som et eksempel og et forbilde for oss om hvordan vi skulle være? Nei! Det er noe dypere som ligger under. Jesus sa: Moses skrev om ham (Joh 5:46). Gud talte til profetene gjennom lignelser (Hos 12:11). Historien om Enok er også en lignelse og en profeti om Kristus som skal

komme og bli rykket opp til himmelen.

Når Gud hadde behag i Enok, og at han ble rykket opp til himmelen, var det fordi han ved troen fikk del i Kristi fullkommenhet. Det var derfor han tektes Gud.

Enoks navn – «den innvidde» – vitner om at det skal komme en som skal være «innvidd» til Gud. Han skal «vandre med Herren» og få vitnesbyrd av Gud «at han tektes Gud». Som stadfestelse på dette skal han rykkes opp og alltid være hos Herren.

Denne gudhengivne personen leser vi om i Salme 40:7-9, hvor han sier: «Å gjøre Gud din vilje er min lyst og din lov er i mitt hjerte». Blant oss mennesker er det bare Kristus som har klart dette. Han fikk det vitnesbyrd at han tektes Gud. Han fikk høre: «Du er min Sønn den elskede, i hvem jeg har velbehag» (Mat 3:17 og 17:5).

Jesus oppfylte alle de ti Guds bud. Han gjorde det fordi han elsket Herren av hele sitt hjerte og sin neste som seg selv. Gud hadde sitt behag i ham.

Etter oppstandelsen sa Herren til ham: «Sett deg ved min høyre hånd (himmelfarten) til jeg får lagt alle dine fiender til skammel for dine føtter» (Sal 110:1). Da ble han tatt opp til himmelen mens apostlene så på. Hebreerne 6:20 sier at Kristus gikk inn i himmelen som forløper for oss. Forløperens oppgave var å se om veien var farbar for de som skulle komme etter.

Det som var umulig for loven

Av Øivind Andersen

«For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet.»

Rom 8:3

Når et vakt menneske går inn for å ta det alvorlig med sitt forhold til Guds bud og forbud, går inn for å leve etter dem, gjør det så nedslående erfaringer om seg selv at det fristes til å oppgi alt!

Hvor en snur og vender seg ser en bare synd i seg selv. Det er ikke nok med at en ikke makter å gjøre etter Guds bud, men en opplever at en har ikke engang viljen til å gjøre det. En oppdager så mye usannhet, småfusk og elendighet inne i seg at en sier til seg selv: Jeg er visst bare en hykler, det er visst ikke noe håp for meg! Men dette er vitnesbyrd om at Guds lov virker etter sin hensikt på dette mennesket. Hensikten med loven er jo nettopp at vi skal miste enhver tro på oss selv.

Det er ikke bare vakte mennesker som gjør slike erfaringer om seg selv.

Var det stengsler som hindret, skulle forløperen ordne opp, slik at veien var farbar for andre. Når Jesus nå er i himmelen, sier det oss, at nå er veien til himmelen farbar for alle som ved troen

Alle kristne opplever det samme, om igjen og om igjen. Å miste troen på seg selv er ikke lært en gang for hele livet. Det må fornyes for oss. Det er grunnen til at også mange kristne går omkring og klager og sukker og tør ikke si høyt hvordan de egentlig har det.

Gud har svar å gi til alle slike, enten de er vakte eller kristne:

Det som er umulig for loven, det har Gud gjort! Det skjedde da han sendte sin egen Sønn til verden og i Jesu Kristi syndfrie kjød på Golgata kors fordømte den synden som er i oss, i vårt kjød.

Det du skulle gjøre, men ikke kan, og det du skulle være, men ikke er – det har Gud gitt deg som gave i din frelser Jesus Kristus!

Du skal gi opp deg selv! Og det kan du bare gjøre på én måte: Ved å ta din tilflukt til Jesus og stole på ham!

*«Ved kilden»
Lunde Forlag, 1977.
Siste artikkel i serien
om loven og budene.*

har del i Jesu rettferdighet. En dag skal alle troende rykkes inn i himmelen.

Det er også dette Gud vil si oss med historien om Enok.

L&E

Kjærlighetens kappestrid

Av Per Bergene Holm

I sportsnyhetene hører vi stadig om en rekke mennesker som driver kappestrid, som kjemper om hvem som er raskest, sterkest osv. I noen idretter er det snakk om å gjøre en god figur. Det sitter dommere på sidelinjen og dømmer. Da gjelder det å gjøre godt inntrykk og bli ansett bedre enn de andre.

Slik kan vi lett tenke om livet vårt også. Menneskene omkring oss ligner dommere som det gjelder å gjøre et godt inntrykk på, slik at vi kan få god omtale og bli godt likt. Av og til kan det bli kamp mellom to eller flere, en kamp om å vinne de andres gunst, tillit og aktelse. Dette opplever vi i politikk, i kameratflokk og dessverre også i den kristne forsamling.

I en slik kappestrid søker jeg så lett å framstille meg selv som bedre enn de andre ved å fortelle om de andres feil og mangler. Jeg søker å ta fra andre den tillit og aktelse de har ved å si noe ufordelaktig om dem, åpenbare noe negativt eller minne om noe galt den andre har sagt eller gjort. Jeg er kanskje heller ikke alltid så nøye med sannheten. Virkningen av ordene er gjerne litt sterkere om jeg legger på litt for egen regning. Det ene ordet tar det andre, og det kan lett bli en gjensidig og skitten kappestrid. Baktalelse fører til trette og skiller venner, sier Skriften.

Men Skriften formaner oss til å ta del i en ganske annen kappestrid. «Kappes om å hedre hverandre!» (Rom 12:10). Dette er en kappestrid hvor vi ikke vinner ved å hevde oss selv på bekostning av de an-

dre, tvert i mot. Vi skal ikke bare la være å tale nedsettende, men vi skal hedre og tale vel om, ta alt de andre gjør og sier i beste mening, unnskyldte og dekke over synd, forgåelse og fall. Og dette er noe vi skal kappes om å gjøre. Vi skal søke å være den fremste og beste i å tale vel om de andre, løfte og opphøye dem. Vi skal ikke fremme vår egen ære, makt og posisjon, men de andres. «Akt hverandre i ydmykhet høyere enn dere selv» (Fil 2:3).

Men Skriften formaner oss til å ta del i en ganske annen kappestrid. "Kappes om å hedre hverandre!" (Rom 12:10)

Vil du virkelig og i sannhet være bedre enn de andre, sier Skriften, så søk ikke å peke på de andres feil, men kappes heller om å være den fremste i å tale vel om de andre, hedre dem og framstille de andre bedre enn deg selv.

Det er ingenting jeg har syndet så mye med som med tungen. «Tungen er en ild. Som en verden av urettferdighet står tungen blant våre lemmer. Den smitter hele legemet og setter livshjulet i brann, og selv blir den satt i brann av helvete» (Jak 3:6).

Herre, miskunn deg over meg!

Frelse for de fortapte

Av Reidar Heian

Bibelen forteller med klare ord hvem vi er i oss selv, hvor ødelagte vi er etter syndefallet (Rom 3:4-20). Hadde ikke Gud grepet inn, så hadde vi alle gått fortapt (Rom 3:21-24). Dette er en sannhet som de fleste av dagens mennesker ikke vil erkjenne. Det tales om det gode i mennesket, at det er godt på bunnen osv. Men det sier ikke Guds Ord. Nei, det er heller motsatt. Vår natur er bunnfordervet, det sier Ordet. Hør bare hva som står skrevet: «Det er ikke én rettferdig, ikke en eneste» (Rom 3:10). Så blir spørsmålet: Hva gjør du med det? Har det virkelig gått opp for deg at du er fortapt i deg selv, også om andre mennesker kan si mye godt om deg? Vi kan nok innrømme at vi har våre svakheter og feil, men at vi er så aldeles ødelagte, det er vanskelig å erkjenne. Da er det som om noe reiser seg inne i oss og protesterer. Men Guds Ord står fast, uavhengig av hva du og jeg måtte mene og tro. Det er det som er så alvorlig. Etter syndefallet er vi blitt fiender av Gud. Vi vil egentlig klare oss selv uten Gud, og vi vil bygge opp vår egen rettferdighet for å vise oss bra overfor andre mennesker. Vi er egoistiske og æresyke, selv om vi ikke vil innrømme det. Derfor har Gud mye arbeid med å plukke fra oss hver bit av det vi selv forsøker å bygge opp. Hva er det Gud krever av den som skal komme inn i himmelen? Jo, det sier Bibelen. Gud krever at vi

skal være hellige, likesom han selv er hellig. Tenk det, han krever at vi skal være fullkomment gode, uten en eneste syndig tanke eller et ondt begjær. Han har gitt oss de ti bud for at vi skal leve etter dem. Når den rike unge mann (Mar 10) kommer til Jesus og spør hva han skal gjøre for å arve evig liv, henviser Jesus ham til budene. Denne mannen trodde om seg selv at han holdt alle de ti bud, og han hadde helt sikkert tatt dem svært alvorlig. Men han hadde ikke forstått at budene gikk mye dypere enn til de ytre handlingene. Derfor så han på seg selv som en rettferdig. Og jeg er redd det er mange, mange, også i dag som sitter fast her. Guds lov har ikke fått gjøre sin gjerning med dem.

Så kan du spørre: Hva er lovens gjerning? Er ikke loven gitt oss for at vi skal leve etter den? Jo, det er sant. Gud har gitt oss loven (de ti bud) som gode levereregler som han vil at vi skal følge. Gjør vi det, så får vi et godt samfunn, det blir godt å leve sammen. Det er helt sikkert. Men så er det én ting vi må være klar over, og det er viktig. Loven er ikke gitt oss som en klatrestige opp til Gud, som en frelsesvei. Den veien er stengt. Hør bare hva Paulus skriver i Romerbrevet (5:20): «Men loven kom til for at fallet skulle bli stort». Det er lovens hensikt at du og jeg skal dø under loven. Og det skjer også med det menneske som er ærlig og lar Guds Ånd få gjøre sin gjerning

i hjertet. Jesus sa i avskjedstalen at Den Hellige Ånd skulle overbevise om synd, rettferdighet og dom. Ser du, det er Den Hellige Ånds gjerning å overbevise oss om vår sanne stilling innfor Gud. Da blir vi ikke bare syndere, men fortapte syndere, og vi får intet å si til vårt forsvar. Vi får en lukket munn. Å, hvor viktig at Guds Ånd får lære deg og meg dette, ikke som en kunnskap i hodet, men gjennom en levende erfaring. Paulus taler om dette i Romerbrevets syvende kapittel. Han hadde selv vært en nidkjær fariseer. Men etter sin omvendelse ble alt snudd på hodet, og det førte til at Paulus fikk et helt annet syn på loven og lovens hensikt. Han sier det så sterkt om seg selv at han «levde en gang uten lov» (Rom 7:9). Det sier han som tok det så nøye. Men så sier han videre: «Men da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde. Og det viste seg at budet, som skulle være til liv, ble til død for meg». Nei, loven kan aldri frelse oss, men den kan og skal ta fra oss alt, all tro på oss selv, all forhåpning om at det skal lykkes for meg en gang å få skikk på mitt kristenliv. Først da, når jeg tror det er ute med meg, for det er ikke stoff i meg til å bli en kristen, først da er veien banet for evangeliet. I teksten vår leser vi i vers 19: «Men vi vet at alt det loven sier, det taler den til dem som er under loven, for at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud». Så leser vi videre i vers 20: «Derfor blir intet kjød rettferdiggjort for ham ved lovgjerninger. For ved loven kommer erkjennelse av synd».

Gud peker på to sannheter; sannheten om oss selv og sannheten om Guds løsning på vårt problem. Og Guds løsning er vår redning. Det leser vi om i Rom 3:21-24. Her tales om den rettferdighet som holder innfor Gud, her tales om Guds rettferdighet. Guds rettferdighet er en person. Det er Jesus, som loven og profetene vitner om. Hos profeten Jeremia (29:11) leser vi: «For jeg vet de tanker jeg tenker om dere, sier Herren. Det er fredstanker, og ikke tanker til ulykke. Jeg vil gi dere fremtid og håp». Videre i Johannesevangeliet (3:17) står det: «For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham». Det mennesket som har opplevd å gå og streve under loven og aldri finne hvile for sin sjel, vet hvor tungt det kan være. Du synes alt er mislykket. Da skal du vite at det er deg Herren taler til gjennom disse ordene fra Jeremia. Herren har ikke tanker til ulykke med deg når du har det så tungt og strever med deg selv på lovens vei. Nei, han har fredstanker med deg, han vil gi deg fremtid og håp. Han vil gi deg en bedre grunn å stå på, noe som holder. Han vil gi deg evangeliet, lyset fra himmelen, sin egen sønn, Jesus.

Vi kan ta et lite bilde. Tenk deg en tunnelarbeider som skal sprengre vei gjennom en lang tunnel i fjellet. Jo lenger han arbeider seg innover, jo mørkere blir det. Og aller mørkest er det rett før han sprenger seg vei gjennom den siste biten og kommer ut på den andre siden. Men da, når det er aller mørkest, og han sprenger den siste

salven, flommer plutselig lyset mot ham, og han blir helt blendet. Lyset blir for sterkt for ham. Slik er det også når evangeliet går opp for en forlagt synders. Da kommer jubeltonen i hjertedypet, og du kan synge med i sangstrofen: «Tenk at det var for meg ...».

Da forstår du hva ordet nåde betyr; uforskyldt, ufortjent. Nåden kan bare mottas på den måten: ufortjent. Og den mottas ved troen. Hva består egentlig nåden i? Den består i å bli overkledd med Jesu rettferdighet. Jesu rettferdighet blir vår rettferdighet, og den mottas ved tro, slik det står i Rom 3:21-22: «Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror». Tenk for en ufattelig stor gave! Den blir gitt til oss og den dekker over all vår synd slik at den er skjult for Gud. Han ser deg i Kristus, og da har han behag i deg.

Når dette lyset går opp for et menneske, da blir det født på ny, og det er Guds gjerning alene. Det er han som gjennom sitt Ord skaper syndenød, og det er også han som gjennom Ordet skaper troen på Jesus. Når Gud får gjøre denne gjerning i et menneskehjerte, da begynner et nytt liv. Da kan du si med Paulus i Gal 2:20: «Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg». Og hør hva han sier videre i samme vers: «Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg».

Et gjenfødt menneske vil gjerne leve for Jesus og elsker Guds lov som en

rettesnor for sitt liv. Men loven er ingen frelsesvei for ham. Jesus er blitt klippen i livet hans. Han vil ikke ha noen annen rettferdighet enn Jesu fullkomne rettferdighet, og den eier han i troen. Det er en vesentlig forskjell på før og etter gjenfødselen. For i fødsels gave får den troende et nytt sinn. Bibelen kaller det, barnekårets ånd. Det er det motsatte av trellesinnet. Da er det ikke lenger trellesinnet som driver ham, men det er Kristi kjærlighet som tvinger ham. Det skjer nemlig store ting med det mennesket som alltid lever ved korsets fot og har sitt blikk festet på Jesus. Vel bærer en fortsatt med seg kjødet. Gamle Adam strider imot Ånden, men det driver en på nytt og på nytt inn til Jesus, og jeg får tro meg frelst av nåde for Jesu skyld. Da blir det ikke bare ord, men det blir en levende erfaring slik det står i Rom 3:23-24: «Alle har syndet og mangler Guds herlighet. Og de blir rettferdiggjort for intet av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus».

Nå spør jeg deg: Har du funnet hvile i dette Ordet om din stedfortreder? Kan du svare «ja» på det spørsmålet, er du en lykkelig sjel uansett hvordan du ellers måtte ha det her på jord. Men hvis du ikke har det slik, må du skynde deg å be Herren om klarhet mens det ennå er nådetid. Det gjelder evigheten. Skal du tilbringe den i himmelen eller i helvete? Så alvorlig er det. Men det skal du vite, at Guds vilje med deg står fast. Han vil at du skal bli frelst og komme til himmelen. Hør, så skal din sjel leve! Amen.

Fra tale holdt i Bolivia i oktober 2018

«Gud står de stolte imot»

Av Ingar Gangås

«Men desto større er nåden han gir. Derfor sier Skriften: Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde. Vær derfor Gud undergitt! Men stå djevelen imot, så skal han fly fra dere. Hold dere nær til Gud, så skal han holde seg nær til dere. Gjør hendene rene, dere syndere, og rens hjertene, dere tvesinnede!»

Jak 4:6-8

Adams fall i synd førte med seg at mennesket ville bli som Gud, bli Gud lik. Dette er en egoisme og et forferdelig opprør mot Gud. Tenk at vi som er totalt underlagt Gud, og som ikke kan leve et eneste sekund uten at han holder liv i oss, kan våge å sette oss i Guds sted, ja, til og med sette oss over Gud og ringeakte hans Ord! For det er nettopp det vi gjør når vi hevder retten til å bestemme alle ting selv, uten å akte på Guds klare tale i Skriften.

Stolthet og egenrådighet har ført mange i fortapelsen.

Helt fra vi er ganske små viser denne stoltheten seg. Et lite barn vet å rase og skrike for å få viljen sin. Etter hvert som det vokser til, koster det mye å be om unnskyldning når det har gjort noe galt. Det ligger ikke til menneskets natur å bøye seg og overgi seg for en sterkere makt.

Gud er suveren. Han er hellig. Han har skapt alle ting, du og jeg er hans skapning. Han har all rett til å kreve oss til regnskap – for alle

ting. Den som ikke kapitulerer for ham, kan aldri bli et Guds barn og få del i Guds nåde, og heller ikke leve av bare nåde. «Gud står de stolte imot!»

Bibelen har mange klare ord om dette: «Spottere spotter han, men de ydmyke gir han nåde» (Ord 3:34). «Et menneskes stolthet fører ham til fall, men de ydmyke vinner ære» (Ord 29:23).

«For hver som opphøyer seg selv, skal bli fornedret, og den som fornedrer seg selv, skal bli opphøyet» (Luk 14:11).

Mange lar seg aldri overvinne av Gud. De vil ikke la Gud få rett, men går sin egen vei igjennom livet, og må svare for det på dommens dag.

Flere går selvlivets vei helt til Gud får bøye dem på dødsleiet, kanskje gjennom lengre tids sykdom.

Noen bøyer seg for Gud som ung. Å, for en rikdom å få høre Jesus til hele livet. Tenk på Josef!

Andre begynner bra, men etter hvert vokser det fram storhetstanker.

Endring av adresse

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring ved flytting!

Fredrik Heian,
Dalenvægen 732,
3160 Stokke.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Kanskje går det godt i livet. En «kommer seg fram» som det heter, det blir en god utdanning, kan hende med en god og ærefull stilling. Ærekjærheten og stoltheten får gode vokstervilkår. – Men Gud blir mer og mer fjern, og så kommer en bort ifra Jesus. Det er trist å legge merke til alle dem som begynner på den smale vei, men som senere i livet forlater denne for å vandre med alle de andre på den brede vei.

Ekstra trist er det når brødre og søstre, som før har stått sammen, forlater «ydmykhetens vei» til fordel for «stolthetens vei» og ikke er på talefot lenger.

Vår onde motstander, satan, gjør alt han kan for å stimulere vår «stahet» og egoisme. I dag er han mer aktiv enn noensinne. Opprøret mot Gud nærmer seg snart et klimaks. Snart vil Herren komme igjen og holde dom!

Bibelen (2Tim 3:1-5) beskriver de siste dager slik:

«Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider. For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende, umåtelige, voldsomme, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyst-er høyere enn Gud. De har skinn av gudsfrykt, men fornektet dens kraft. Slike skal du vende deg fra».

Midt i denne situasjonen arbeider Gud

på å frelse og berge oss. Guds nåde imot oss i Kristus Jesus er ubegripelig stor.

«Men desto større er nåden han gir», leste vi, «de ydmyke gir han nåde».

Derfor «etterjager» han oss hele livet, for om mulig å frelse det fortapte.

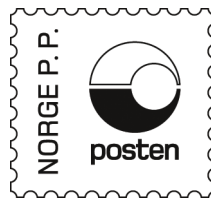
«Ydmyk dere derfor under Guds veldige hånd, for at han kan opphøye dere i sin tid. Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere» (1Pet 5:5-7).

Patriarken Jakob var lenge gjensidig og fulgte «sin egen vei» gjennom livet (1Mos 28:10ff.). Men til slutt måtte han kapitulere for Gud. «Han gråt og ba om nåde» (Hos 12:5). Gud måtte bruke mye tid på ham før han ydmyket seg og fant nåde.

Han fikk til sist møte Gud og oppleve hans miskunnhet og nåde slik profeten Mika forteller oss (Mika 7:18-20): «Hvem er en Gud som du, en Gud som tar bort misgjerning og går over tredelse forbi for dem som er tilbake av hans arv? Han holder ikke til evig tid fast ved sin vrede, for han har lyst til miskunnhet. Han skal igjen forbarme seg over oss, han skal trå våre misgjerninger under føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp. Du skal vise Jakob trofasthet, Abraham miskunnhet, slik du med ed lovte våre fedre i fordums dager».

Du har en Gud i himmelen som søker å ydmyke og bøye deg slik at han kan berge og frelse deg for himmelen! Men han lar seg ikke spotte. Han står de stolte imot!

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Bønnens vei til Gud

Av Hans Erik Nissen

«Og se, Gud har gitt deg alle dem som seiler med deg, som gave.»

Apg 27:24

Det var 275 mennesker som reddet livet fordi de hadde Paulus med ombord. Selv om han var med som fange på veien til Rom, betydde han mer enn kaptein, styrmann og hele mannskapet. Han kjente bønnens vei til Gud.

Gjennom 14 stormfulle døgn hadde Paulus ikke bare bedt for seg selv. Han hadde også bedt for alle dem som reiste sammen med ham. Himmels Gud hørte bønnen. Paulus skulle få det han hadde bedt om. 275 mennesker skulle bli reddet.

Du og jeg er sammen med våre medborgere inne i en fryktelig storm. Ondskapens åndehær går til angrep. Mange nedbrytende krefter er allerede satt inn, og enda flere kan vi vente. Vi kan ikke la være å spørre: Hvordan skal dette ende?

Vi blir harme når det hellige blir trampet på. Det smerter oss når noen av dem som skulle være vektore og hyrder, går foran. Det er en sammenheng mellom sæd og høst i et folks liv, og det

er Gud som sitter på tronen som rettferds dommer.

I en slik situasjon er det så lett å samle tankene om seg selv og sine egne. Det gjorde ikke Paulus. Han bad for alle dem som var med ham på reisen. I den rasende stormen gikk han i sin Frelses fotspor. Han hadde medynk med dem som var forkomne som får uten hyrde.

Også vårt folk er midt i synd og elendighet elsket av Gud. Det fins ikke en eneste i vårt folk som ikke er dyrt kjøpt med Jesu blod. Kampen i Getsemane kjempet Jesus for alle.

Vi er på mange måter rike. Tidligere slekter har gitt oss store kulturelle verdier, og materielt sett hører vi til de folk som er best stilt i verden.

Likevel er vi fattige. Folket vårt er i stor åndelig nød. Ødeleggende og oppløsende krefter truer innenfra. Det er behov for forbedere.

Gud gav Paulus 275. Hvor mange gir han deg om du får dem som du har bedt for?

Fra andaktsboken «Ett er nødvendig», Lunde Forlag 1989